

Per a En Tomàs Benet

Calmi's els nervis, intrèpit ex-conservador, i posi frè a la seva esverada ploma; tingui la seguretat de que l'impropi llenguatge d'un home de carrera, de que fa gala en l'últim número de «La Veu del Vallès», no ens treurà de fogó, car necessitem — i li assegurem que no ens mancarà jamai — la sang freda necessària per a continuar amb tota la fermesa la campanya que en contra de la Lliga Regionalista ens hem emprès fa molt temps, per raons d'ètica política i administrativa.

Llegeixi amb menys passió les nostres modestíssimes *cuartilles*, i si després fa exàmen de consciència, veurà que nosaltres, ni are ni mai, hem agraviat als apoderats electorals dels nostres adversaris. Creiem que els cèlebres pinxos del mocadoret vermell i bastonet, no eren apoderats del senyor Lligé, i mai s'ens ha acudit dir el contrari; vosaltres ens direu si hem de rectificar.

No hem amenaçat de mort a ningú; però si algun dia tornessin els pinxos a que ens referim, no els deixarem actuar: d'això us en donem paraula.

Passem per alt altres excessos del vostre article, molt propi d'un foraster assalariat, acabant dient-vos que nosaltres, per la nostra insuficiència, no podem donar-nos l'honorós títol de periodistes; però com a homes, ens creiem tant dignes i decents com vós, almenys, i una mica més ben educats.

Convé que prengueu molta til·la, però molta, per a conservar vostre sistema nerviós, que es desboca amb massa facilitat. S'ha de tenir paciència, jove; prenent exemple de la que tenim nosaltres, i de la que estem disposats a tenir, fins a aconseguir el premi que és mereix el nostre constant esforç i la col·laboració patriòtica dels nostres amics.

Avant! Avant sempre! és nostre lema i en procedir així, no ens guia altra finalitat més que la redempció del districte, tenint en compte sempre el respecte que es deu i es mereixen nostres adversaris, a qui jamai ofendrem ni hem volgut ofendre.

LA REDACCIÓ

VOLEM!...

La Coalició Lliberal Demòcrata Autonomista és fa seves les promeses que els cacics de la Lliga Regionalista han escampat arreu per aquest districte captant vots per la candidatura del senyor Lligé i Pagès.

Tenim nota presa de ses promeses i exigirem que es compleixin, prestant així un bon servei al districte.

Si algún poble es troba burlat, com més d'un se n'ha trobat després de les eleccions de 1918, nosaltres estem disposats a defensar-lo, portant a la vindicta pública als *obvidadixos*.

Volem escoles, volem carreteres, volem ponts, volem telèfons, i no volem pagar el contingent provincial ni el de la Mancomunitat; ja que aquests s'apliquen a altres coses que no són d'utilitat per al districte. Volem comptes clars; sobre tot de la Mancomunitat, i no volem ni consentirem mai, que aquesta entitat fassi política, inclús enviant empleats seus als pobles a fer eleccions en favor dels cacics de la Lliga.

El districte necessita les millores que els senyors Plaja, Fages i Lligé, amb falta de sinceritat, i solament per a comprar vots, han anat oferint, i no tolerarem l'escarni de que are, que han passat les eleccions, fassin el sord, com han fet en altres ocasions.

Volem escoles, volem carreteres, volem telèfons, volem ponts en el que necessari sien i d'una manera immediata per a que acabi la vergonya de que en aquest districte encare hi hagi pobles comunicats, mentres se construeixen carreteres d'ús i finalitat particular.

I no volem, ni tolerarem caciquismes de la Diputació i de la Mancomunitat, passi el que passi i pesi a qui pesi...

Que els nostres cabals es gastin en profit nostre exclusiu; i si així no es fa, no pagarem!...

Este número de EL DEMÓCRATA ha sido sometido a la previa censura militar.

Havem guanyat...

— «Havem guanyat el diputat, però havem perdut el districte» — Així deia un conegut ex-diputat regionalista, el prop passat diumenge, en passar la vista pels certificats d'escrutini dels pobles del nostre districte.

És cert, La Coalició Lliberal Demòcrata, mercès a l'activitat i acert dels seus directors, ha aconseguit deslliurar del jou caciquista a la casi totalitat dels pobles del Vallès.

Cal fixar la vista en el quadro electoral que publiquem a primera pàgina, per a convèncer's de que la Lliga Regionalista ha perdut el predicament que fa anys l'havia convertit en mestressa de la nostra comarca. Són ben pocs ja els pobles on hi compta amb majoria, i tenim la més ferma seguretat de que en altra lluita, si lluita ens ofereixen, podran solament sumar quelques vots per la influència que puguin donar-los els bitllets de Banc o els fondos de la Mancomunitat, com deia a Bigas i Riells, amb sens igual frescura, el comanditari d'en Lligé.

Anant amb un sarró de plata a l'esquena, els agents del diputat de la Lliga, han pogut reunir uns milers de vots; però, amb tot i això, ha estat precis que s'empressonés a bons amics nostres de Badalona, apoderats del nostre candidat; que es valgessin del més asquerós soborn i que els carrers de la ciutat veïna es convertissin en vergonyant mercat de consciències per a aplegar uns centenars de vots que donessin l'acta de Granollers a qui ocupa lloc preminent entre les nul·litats que formen la *corte de honor* de l'ex-amo de Castellterçol.

La elecció del diumenge ens encoratja a seguir la tasca que iniciarem l'any 1914; i no ho dubtin els nostres adversaris, car el nostre entusiasme fa digne *pendant* amb l'aclapament experimentat pels amics d'en Lligé, i sobre tot amb el de l'ex-diputat regionalista de que fèiem menció al començament d'aquest modest article, que no s'amaguen de fer-nos chor en assegurar que en Lligé no serà diputat per aquest districte en cap altra legislatura.

Però que no s'apuri; que no haurà de substituir-lo cap altre *socio* de la Lliga.

Paraula.

Vots són trumfos

Les *dades* transcrits en primera plana d'aquest número — are dels *datos* s'en diu *dades*. — són clara demostració de quina part va decantant-se el districte, en el plet entaulat entre els cacics de la Lliga i la Coalició Lliberal Demòcrata Autonomista.

Vegi's la marxa progressiva de nostres forces, contrastant amb la disminució importantíssima que han vingut sofrint els de la Lliga, i haurà de convenir-se que les propagandes de la Lliga, i sobre tot els seus procediments, no són ben mirats, ni inspiren simpatia al cos electoral del districte.

Si havéssim de creure en les propagandes dels *lligueros*, la meitat del districte fora també anti-català; ja que, segons teories de la Lliga, tots els que no van amb ells, aventint-se als fets que ja tot-hom avui reprova, són mals catalans o anti-catalans, com si la Lliga fos Catalunya. Déu ens en guard que així fos! Aleshores sí que voldriem deixar d'ésser-ne; ja que precisament l'orgull més gran que sentim, és l'ésser catalans i anti-*lligueros*.

Però on més propaganda s'ha fet en contra nostre, i especialment en contra l'actuació de la Coalició, ha sigut en aquesta vila, i ha sigut el més xocant del cas, que, amb tot i els duros llençats per la Mancomunitat (vui dir pel senyor Lligé), en les passades eleccions, hem assolit el més esplendorós dels èxits, car s'ha patentitzat palpablement que estàn al costat nostre tots els bons fills de Granollers.

En 1916, la diferència entre els vots del caciquisme i els dels nostres amics, fou de 43; en 1918, de 99; i en les passades eleccions, de 159.

Davant la lògica dels números, tots els demés arguments són petits. Res ha valgut la propaganda; puix aquesta es desacredita quan el públic, en lloc de fer-ne cas, demostra el seu despreci en forma tant contundent i decisiva com ho ha fet are.

Continuem amb més fermesa que mai, si és possible, la nostra tasca; prometem-nos procedir amb la mateixa cura que ho hem fet fins avui; pregonem política de pau i germanor, i el districte en general, i aquesta vila dels nostres amors, en particular, faràn honor sobrat als sacrificis que hem arrosstrat valentment durant tants anys.

Are més que mai, s'imposa que la Coalició actúi amb el sà patriotisme que ho ha vingut fent fins avui, quin premi li ha donat d'una manera tant brillant el cos electoral, demostrat gràficament pels següents números:

En l'any 1916, la diferència de vots, en la totalitat del districte, entre els cacics de la Lliga i nosaltres, fou de 1.471; en 1918, de 957, i en les passades eleccions, solament ha sigut de 225.

Es senzillament emocionant i esperançador el resultat, i hem de confessar sincerament que ens en sentim orgullosos. I la seguretat de que amb el nostre procedir interpretem la sana voluntat del districte, ens dona energies per a continuar, are més que mai, i amb més carinyo, si és possible, la tasca empresa, que serà obra de pau, germanor i prosperitat per a aquest districte.

ENE

EL CABALLERO OSADO